

BALÉ

LYIJYNHARMAA TAIIVAS

TAPANI BAGGE

RIKOSROMAANIT

Väinö Mujunen

Valkoinen hehku 2009

Sininen aave 2011

Musta pyörre 2012

Punainen varjo 2013

Sinimusta kyyti 2020

Keltainen Cadillac 2021

Punamusta Baby 2022

Pomminvihreät renkaat 2023

Violetti vainoaja 2024

Onni Syrjänen

Kasvot tuulilasissa 2010

Kasvot katuojassa 2011

Kasvot hautakivessä 2019

Hämeenlinna Noir

Puhaltaja 2002

Paha kuu 2003

Kohtalon tähti 2004

Julma maa 2005

Musta taivas 2006

Kummisedän hautajaiset 2008

Hämeen hurjat (Julma maa,

Musta taivas, Kummisedän

hautajaiset) 2011

Havannan kuu 2014

Pieni talvisota 2015

Vieras mies (Ruusu Toivonen 1) 2018

Ruusu Toivonen 2

Vieras maa 2020

Elviira Noir

Pikku enkeli 2016

Pirunsaari 2017

Pitkä kosto 2019

Minidekkari

Oravanpyörä 2010

Harri István Mäen kanssa:

Synnyimme lähtemään

(julkaistu nimellä

Pate Riikonen) 2006

Paha paikka 2010

HISTORIALLISET ROMAANIT

Maantien kutsu. Gabriel Sutkin muistelmat 2019

Soturisukua. Romaani Suuren Pohjan

sodan ajoilta 2022

Hallin Hurja. Hallin Jannen tarina 2023

MITA ROMAANEJA

Arvaamaton aarre 1991

Pelastajat 1998

SELKOKIRJAT AIKUISILLE

Alligaattori 2017

Marskin keppi ja muita selkotarinoita

2019

Tuhon torni 2021

Kirves-Reetta 2023

NOVELLIKOKOELMAT

Kasvot betonissa 2007

Ammattimies 2008

Hukkareissu 2013

Maan korvessa 2016

Haudasta lomalla 2017

Miehet asialla 2018

Miehet maailmalla 2021

Savunsininen juna 2025

LÄNNENKIRJA

Tappajatimantti. Kolme FinnWest

-klassikkoa 1988-1991

(Tappajatimantti;

Paha maa, julma maa;

Pääkallo ja sääriluut) 2015

ELÄMÄKERTOJA

Prosenttimies. Bikerin tarina (Jari Eklundin kanssa) 2022

Teddy, Aikka ja Alpo. Alpo Hakalan musiikki ja elämä 1957-2021 (Jari Eklundin kanssa) 2023

Prosenttimiehen paluu (Jari Eklundin kanssa) 2024

MITA TIETOKIRJOJA

Vaaran viehätyks 2015

Se murhaa joka osaa. Dekkarin tekemisen taito 2016

Rikoksen poluilla – ja muillakin 2019

Kirjavaa kyytiä 2023

Havana Black – Ukkoskansan soturit 2025

TAPANI BAGGE

LYIJYNHARMAA TAIVAS

Väinö Mäjusen tutkimuksia 10

**CRIME
TIME**

@ 2025 Tapani Bagge
Kannen ulkoasu Jussi Kaakinen
Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-395-8
Painopaikka EU 2025

*On taivas lyijynharmaa,
sitä haulit värittää
Enää pääsenkö mä armaan
kotilieden lämpimään
– miksi sieltä lähdinkään?*

Sulo Armainen: Elämän hanttikortit

Maanantai
2. tammikuuta
1956

1

Rovaniemellä paistoi aurinko. Lentoemäntä kertoi, että maan pinnalla oli pakkasta 23 astetta. Ilmasta kauppala näytti harvaan rakennetulta pienoismallilta, josta erottui liikettä. Talot olivat melko uusia. Vain kirkko näytti vanhalta, mutta sekin oli jouduttu rakentamaan uudestaan saksalaisten jäljiltä. Kinoksia oli kaduilla niin paljon, että kulkuväylät olivat kaventuneet ränneiksi, joilla autot ja ihmiset väistelivät toisiaan.

Kauppala sijaitsi Kemijoen mutkassa, missä Ounasjoki yhtyi siihen. Ounasjoki rajasi keskustaa pohjoisessa, Kemi-joki idässä. Vaarat kohosivat heti jokien takana. Loskaisen Helsingin jälkeen lumista maisemaa katseli mielellään. Orvokki puristi Mujusen ainoaa käsivartta DC-3:n ikkuna-paikalla, mutta ihasteli samalla maisemia. Hän oli ensimmäistä kertaa lentokoneessa.

Mujunen oli lentänyt Rovaniemelle viimeksi jatkosodan aikana. Nyt hän keskittyi Orvokkiin, joka sädehti kilpaa auringon kanssa. Mujunen ei vielä kukaan oikein voinut uskoa onneaan. Miten hän oli kuusikymppisenä saanut itselleen tuollaisen vaimon?

Häät oli pidetty edelliskesänä Suurkirkossa, mutta pienessä piirissä. Mujunen ei välittänyt isoista juhlista, eikä Orvokki halunnut kutsua suvustaan muita kuin isosiskonsa Annan Virkkalasta. Annakaan ei tullut.

Mujunen oli yhä osakkaana Marius-ravintolassa heidän vuokra-asuntonsa alakerrassa Katajanokalla, mutta ravintolaa pyöritti hänen aikaisempi naisystävänsä Sirkka, joten Mujunen oli epäroinyt hääjuhlien järjestämistä siellä. Mujusen ihmeeksi Sirkka oli kuitenkin itse vaatinut, että hääjuhlat pidetään Mariuksessa, samoin kuin Rytkösen Sanna oli välttämättä halunnut ottaa kuvat sekä hääparista että juhla-väestä.

Lohjalta tullut Orvokki oli valloittanut kaikki puolelleen aurinkoisella olemuksellaan ja työtä pelkäämättömällä asenteellaan. Hän oli käynyt Helsingissä pari kauppakoulun iltakurssia ja hoiti nyt Mujusen etsivätoimiston laskutuksen ja kirjanpidon sekä asiakaspalvelun. Jälkimmäiseen hän oli harjaantunut jo Virkkalan Klubilla.

Orvokilla oli oma työpöytä Etsivätoimisto Mujunen & kumppanien aulassa. Toimisto oli siirretty sopivasti vapautuneeseen naapurikaksioon, joten asunto oli nyt pelkkä asunto. Toimiston isommassa huoneessa asiakkaita otti vastaan Mujunen, toisessa kumppanit eli nuoripari Mari ja Rane Ruuti.

– Sammuttakaa savukkeenne ja kiinnittäkää turvavyönne, lentoemäntä kehotti. – Aloitamme laskeutumisen.

Mujusilla oli koko lennon ajan ollut turvavyö tukevasti kiinni, välilaskuja myöten. Orvokki katsoi nyt Mujuseen, ja Mujunen hymyili rauhoittavasti. Orvokki suuteli Mujusta suulle ja kuiskasi hänen korvaansa:

– Hotellissa voisimme heti yrittää. Nyt on oikea aika kuusta...

Mujusen hymy leveni entisestään. Hänellä ei ollut mitään Orvokin ehdotusta vastaan. Reilut puolitoista vuotta he olivat jo yrittäneet ahkerasti, mutta vielä ei ollut täpännyt. Lääkärin mukaan mitään estettä lapsenteolle ei olisi pitänyt olla.

Kone laskeutui maalaiskunnan puolelle Someroharjun taakse, lähelle jääkäriprikaatin kasarmeja. Sama kenttä oli ollut jatkosodan aikana saksalaisten käytössä, mutta Lapin sodan jälkeen saksalaismiinat oli raivattu ja rauniot korvattu uusilla rakennuksilla.

Mujuset matkustivat kevyesti. Kummallakin oli vain pieni lentolaukku. Viima nosti veden silmiin ja lennätti lunta kasvoille, kun he laskeutuivat muiden matkustajien mukana DC-kolmosen portaita.

Alhaalla Orvokki kohensi pöyheää karvalakkiaan ja tarttui Mujusen käsivarteen.

– Onneksi sain sinulta joululahjaksi tämän paksun minkkiturkin, Orvokki sanoi ja suuteli Mujusta poskelle.
– Tällä tarkenee vaikka millaisessa pakkasessa ja tuulessa.

Onneksi minä sain turkin Vilppusen kautta edullisesti, Mujunen ajatteli. Halpa se ei silti ollut, mutta kyllähän Orvokki näytti siinä upealta. Kuten muutenkin. Vähän Anneli Saulilta, kuten Mujuselle oli tullut mieleen heti ensisilmäyksellä. Orvokki osasi myös pukeutua tyylikkäästi ja huolehti nykyään Mujusenkin tyylistä.

Lentokentän laidassa lumikinosten edessä odotti linja-autokuljetus kauppalaan, mutta siellä odotti myös Mujusen etukäteen tilaama taksi.

Roteva viisikymppinen kuski otti Mujuset vastaan käsi kuskinlakin lipassa, liioitellun jäykässä asennossa.

– Hyvää päivää, herra luutnantti!

– Lepo vain, Aarno.

Kuski oli Mujusen työtoveri sotavuosilta, silloinen päämajan tiedusteluosaston kersantti Aarno Viitasuo. Hän ojensi lapiomaisen kouransa Orvokille.

– Hauska tutustua, rouva Mujunen.

– Orvokki mä olen. Väiskin matkassa tutustuu mielenkiintoisiin ihmisiin.

– Väinölläkin on mielenkiintoinen päähine, Viitasuo sanoi ja viittasi Mujusen hatun alta paistavaan siteeseen.

– Ajattelin, ettei pelkkä hattu riitä täällä pohjoisessa.

Viitasuo otti Mujusten laukut ja vei ne takakonttiin, avasi heille tilavan jenkki-Fordinsa takaovet ja sulki ne heidän jäljessään. Sitten hän tuli ratin taakse ja vilkaisi peilin kautta takapenkille.

– Pohjanhoviinko ajetaan?

– Sinne tietysti, Mujunen vahvisti.

– Ei ole Hovikaan entisensä, Viitasuo sanoi ja kurvasi linja-auton ohi maantielle. – Sodan jälkeen oli rakennuksen päädyssä viinakaupan kellari jäljellä, siihen kyhättiin päälle jonkinlainen parakki ja se sai lempinimekseen ravintola Hovinpohja. Majoitusparakit olivat erikseen. Nyt on uusi kolmikerroksinen hotelli, mutta ei siinä ole entistä tyyliä. Ulkoapäin se on kuin joku valtion virasto, rapatut tiiliseinät ja tylsät ikkunarivit.

Tultiin Nelostien eli vanhan Jäämerentien laitaan. Lumi-kuorrutteiset mustat viitat osoittivat Rovaniemelle ja Utsjoelle. Viitasuo käänsi Ford Custominsa etelään kohti kauppala.

– Ei pääse tätä tietä enää Petsamoon. Käsivarsi menetetttiin.

– Yhdelläkin tulee toimeen, Mujunen sanoi.

– Oikein hyvin, Orvokki vahvisti ja painautui Mujusta vasten puuttuvan käsivarren puolelta.

Lentomatkan jännitys laukesi auton hurinaan, ja kohta Orvokki vaipui uneen Mujusen olkapäätä vasten.

– Ehditkö ottaa selvää siitä Iiro Korkalosta? Mujunen kysyi Viitasuolta.

– Sen verran, että puhelinluettelosta ei löytynyt. Eikä postissa tai poliisiasemalla tunnettu. Se osoite oli keskellä metsää, valtion mailla.

– Joron jäljilläkö tässä ollaan?

– Ei ihan. Matkakoti Kairan vieraskirjasta löytyi miehen nimi viime viikon lopulta, hän yöpyi siellä torstaista perjantaihin. Siellä hän oli ilmoittanut kotipaikakseen Kemijärven.

– Sinnekö tästä täytyy lähteä seuraavaksi?

– Elähän huoli, annahan olla, Viitasuo rauhoitteli.

– Lokakuussa sama nimi oli viikon päivät Hovin vieraskirjassa. Siinä kotipaikkana oli Sodankylä. Ja toukokuussa viikonloppuna samassa vieraskirjassa, mutta kotipaikkana Mikkeli.

– Muistettiinko häntä kummassakaan paikassa?

– Voi veikkoset, hyvin muistettiin. Kairassa tukkijätkänä ja kovana korttisahurina, Hovissa ahväärimiehenä. Nyt vasta huomasivat Hovissa ihmetellä, miten sama mies voi olla kotoisin eri paikoista.

– Liekö tuo kotoisin oikein mistään, Mujunen huokasi.

– Mutta kyllä hänet pitäisi löytää.

– Jatketaan tutkimuksia, Viitasuo sanoi. – Ei mies ilmaan voi kadota.

Keskustelu kuoli siihen. Mujunen huomasi aikaisen ylösnousun ja pitkän lentomatkan välilaskuineen tuntu-
van omissakin silmäluomissaan. Torkahtelun lomassa hän pani merkille, että kerran Viitasuo joutui pysähtymään päästääkseen porotokan tien yli ja että nelostie ylitti Kemi-
joen kahteen kertaan. Toisen sillan jälkeen ei enää ollut aikaa nukahtaa uudelleen. He tulivat kauppalaan ja kohta Pohjanhovin eteen Valtakadulla.

– Perillä ollaan, Viitasuo kuulutti ja pysäytti auton lumi-
kinosten väliin. Moottorin hän jätti käyntiin ja nousi avaama-
maan ovet Mujusille.

Unenpöpperöinen Orvokki nousi autosta jalkakäytävän puolelle, Mujunen kadun puolelle. Ounaskoski kohisi alhaalla hotellin takana. Liikennettä oli vain vähän, jalkakäytäjät ja potkukelkkailijatkin harvassa. Siinä säässä se ei ollut ihme. Pakkanen puri ja tuuli pöllytti lunta kinokista.

Pohjanhovi ei todellakaan ollut entisensä, ei ainakaan ulkoapäin. Poissa oli aulan iso lasiseinä. Nyt rakennusta tosiaan olisi voinut luulla virastotaloksi tai kouluksi tai sairaalaksi, jollei olisi nähnyt neonvalomainosta ja seinätangoissa liehuvia lippuja. Tällä erää hotellissa majaili ainakin Suomen, Ruotsin, Norjan, Ison-Britannian ja Yhdysvaltain kansalaisia. Sen useammalle lipulle ei ollut tankoa.

Mujunen seurasi Viitasuota auton taakse ottaakseen vastaan heidän lentolaukkunsa. Kun kuski avasi takaluukun, Orvokki kääntyi takaisin autoon päin.

– Käsilaukku jäi...

Äkkiä lumikinoksen takaa hyökkäsi harmaapomppainen pikkumies, joka oli kiskonut karvalakin syvälle otsalleen ja nostanut villaisen kaulahuivin suunsa eteen kuin villin lännen rosvo. Silmillään hänellä oli aurinkolasit, käsissä ruskeat nahkahansikkaat ja katkaistu haulikko, jolla hän tähtäsi Mujusta vatsaan.

– Nyt tuli lähtö, Mujunen!

Mujunen kohotti lentolaukkunsa eteen ja tajusi heti, ettei siitä juuri olisi apua haulikon täyslaidallista vastaan. Samassa hyökkääjä kuitenkin liukastui, haulikon piippu luiskahatti sivuun ja ase laukesi. Kuin hidastettuna Mujunen näki haulikuuron roiskahtavan ohitseen, ja kun hän kääntyi, hän näki haulien osuvan auton takapenkille kurkottavaa Orvokkia selkään. Osa hauleista ropisi Orvokin ohi auton oven sisäverhoiluun.

Orvokki kirkaisi ja lyyhistyi Fordin oviaukkoon, pörheä turkislakki vierähti auton lattialle. Mujunen tunsu ruudinkäryn ja verenhajun sieraimissaan. Hän kiepsahti haulikko-miestä kohti ja sinkosi lentolaukun miehen naamalle. Mies oli yhä polvillaan, ja laukun paino heitti hänet selälleen. Haulikon toinen piipullinen laukesi taivaalle.

Mujunen heittäytyi hyökkääjän päälle, mutta törmäsi nenällään haulikon perään. Nenästä kuului ikävää rutinaa, hangelle roiskahti verta. Hattu putosi päästä. Hän löi summamutikassa ja osuikin johonkin. Hyökkääjä ähkäisi ja huitaisi uudelleen haulikonperällä. Nyt se jysähti keskelle Mujusen otsaa ja viskasi hänet sivuun hyökkääjän päältä.

Mujusen silmissä sumeni, mutta hän kuuli selvästi Viitasuon sanat:

– Nyt jumalavita loppui tuo meuhaaminen!

Kuului kolahdus, ja hyökkääjä raukesi hangelle. Mujunen huojui kolmin kontin lumessa, huohotti ja ravisteli pimeyttä silmistään. Viitasuo seisoi hänen vieressään iso jakoavain kädessään.

– Vaimosi pitää saada äkkiä lasarettiin, Viitasuo sanoi ja ojensi Mujuselle vapaan kätensä.

Mujunen antoi avittaa itsensä pystyyn ja kääntyi katsomaan Orvokkia. Orvokki kyyhötti Fordin kynnyksellä hievahtamatta, ja mustan minkkiturkin selkämys kiilteli oikealla puolella verestä. Haulit olivat tehneet tuhoa laajalla alueella Orvokin selässä, mutta myös rei'ittäneet oviverhoilua ja rikkoneet ovilasin.

Mujunen kyykistyi vaimonsa viereen ja tunsu pulssin sykkivän Orvokin kaulalla. Heikosti, mutta kuitenkin. Ehkä kaikki toivo ei vielä ollut mennyt.

– Nostetaan hänet kyytiin, Viitasuo sanoi, ja Mujunen havahtui toimimaan.

Viitasuo ja Mujunen nostivat Orvokin takapenkille vasemmalle kyljelleen ja heittivät haulikkomiehen takakonttiin. Viitasuo sysäsi haulikon takapenkin hattuhyllylle ja sitaisi Mujusen kaulahuivin hätäapusteeksi hänen nenänsä päälle. Mujunen meni lentolaukkujen kanssa apumiehen paikalle, Viitasuo ratin taakse.

Ford luisteli vauhdikkaasti kinosten keskellä matalan keskustan läpi Sairaalanniemeen ja sairaalan pihaan. Matka ei ollut pitkä. Kolmikerroksinen rapattu sairaala oli rakennettu juuri ennen sotia ja sitten uudestaan saksalaisten jäljiltä.

Mujunen ryntäsi sairaalan aulaan ja huusi:

– Äkkiä, paarit!

Sitten hän romahti. Jalat pettivät alta ja silmissä pimeni. Hän ei enää tuntenut, miten aulan linoleumilattia iskeytyi hänen naamaansa vasten.

Mujunen heräsi ankaraan päänsärkyyn. Nenäkin oli kipeä. Oliko hän ryypännyt? Hän tunnusteli kasvojaan ja huomasi, että otsaan oli kohonnut sarvi. Nenä oli sideharsotaitoksen alla arka, rusto oli tainnut särkyä. Sitten hän muisti nuoren vaimonsa taksin kynnykselle lyhythyenneenä, musta minkki-turkki verestä kiillellen, ja avasi silmänsä valkeuteen.

– Orvokki! Missä on Orvokki? hän huhui.

Ulkona oli taivas jo lyijynharmaa, mutta huoneessa loistivat kirkkaat sähkövalot ja valkoiset seinät. Mujunen makasi sairaalavuoteella peitteen päällä, omissa vaatteissaan.

Matalarakenteinen valkohilkkainen sairaanhoitajatar ilmaantui Mujusen huoneen ovelle.

– Rauhoittukaa, hyvä mies. Vaimonne on parhaillaan leikkaussalissa. Tohtori Packalen poistaa hänen selästään hauleja. Onneksi rouvalla oli paksu turkki...

– Se haulikkomies! Mujunen muisti lisää. – Missä hän on?

– Se mies sai laastarin ohimoonsa ja raudat ranteisiinsa. Konstaapeli Blomqvist vei hänet kamarille ja käski pirssikuski Viitasuon ajaa perässä.

Mujunen nousi nopeasti istumaan ja katui sitä heti. Huone heitti volttia ja Mujunen sen mukana. Hän olisi kaatunut naamalleen lattialle, jollei hoitaja olisi rientänyt ottamaan koppia.

– Rauhoittukaa, hyvä mies, hoitajatar toisti ja avusti Mujusen takaisin sängyn laidalle. Hän oli vahva nainen. – Te saitte luultavasti pahan aivotärähdyksen, ettekä te siteestä päätellen ollut vielä toipunut kunnolla edellisestäkään. Mitä sillä haulikkomiehellä oli teitä vastaan?

Mujunen piteli päätään.

– Paha sanoa, kun en edes nähnyt hänen naamaansa. Tuskin tunnen koko miestä. Voisinko saada aspiriinia?

Hoitajatar osoitti vuoteen vieressä olevaa pöytää.

– Siinähan tuota on. Ja vettä.

Mujunen poimi tabletin pieneltä lautaselta ja nieli sen, hörppäsi lasista vettä päälle ja kiitti.

– Tunsitteko te sitä miestä?

– Ei ollut täkäläisiä, hoitajatar sanoi varmasti. – Mistä lie Muoniosta. Vai liekö lantalaisia – tai joen takaa Ruotsista?

– Koska saan nähdä vaimoni?

– Sitten kun hän palaa leikkaussalista. Mutta hän herää aikaisintaan huomisaamuna.

– Miten pahasti hän on haavoittunut?

– Hän sai ison osan haulikon täyslaidallisesta parin metrin päästä. Ei se ole mikään huviretki. Mutta lääkäri osaa sanoa tarkemmin, kunhan leikkaus on ohi. Te voitte mennä Pohjanhoviin, ettekös te sinne ollut matkalla?

– Mistä te sen tiesitte? Mujunen ihmetteli.

– Pirssikuski Viitasuolta. Ei tämän kokoisessa kauppalas-

sa kellään ole salaisuuksia, ei ainakaan kovin pitkään. Kaikki tulee ilmi ennemmin tai myöhemmin.

Mujunen nousi varovasti seisomaan. Hoitajatar tuli hänen tuekseen.

– Päälysvaatteenne ovat tuolla kaapissa. Istukaa, niin haen ne teille. Viitasuo sanoi vievänsä teidän lentolaukkunne valmiiksi Hoviin.

Mujunen istuutui. Hän oli kiitollinen kaikesta avusta.

– Mistä voin soittaa taksin?

– Aulassa on yleisöpuhelin.

Saatuaan hoitajan avustuksella kengät jalkaansa, päällystakin ylleen ja hatun päähänsä Mujunen kaivoi taskunsa pohjalta kolikoita ja soitti taksitolpalle, jonka numero oli seinällä olevassa lapussa. Hän kysyi Viitasuota.

– Se on nyt ajossa. Kelpaanko minä?

– Mikä ettei, Mujunen sanoi ja kertoi olevansa sairaalassa. Kuski lupasi noutaa hänet sieltä.

Päätä särki yhä. Kyytiä odotellessaan Mujunen istuutui aulan sohvalle ja nukahti saman tien.

Unessa haulit lensivät yhä uudestaan Mujusen ohitse Orvokin selkään ja Fordin takaoveen, yhä uudestaan Orvokki kirkaisi ja lyyhistyti turkissaan takaoven kynnykselle ja Orvokin turkislakki kierähti auton lattialle. Yhä uudestaan Mujunen tunsu ruudinkäryn ja verenhajun sieraimissaan.

Ei auttanut, vaikka nenä oli paketissa.

PIMENTÄÄKÖ LYIJYN- HARMAA HAULIKUURO MUJUSEN TAIVAAN LOPULLISESTI?

Tammikuun alussa 1956 yksikätinen yksityisetsivä Väinö Mujunen saapuu Orvokki-vaimonsa kanssa Rovaniemelle. Tuore hääpari kokee tylyn vastaanoton: haulikkohyökkäys Hotelli Pohjanhovin edustalla hämärtää taivaan lyijynharmaaksi.

Jo Helsingissä Mujunen on törmännyt muutamaan ruumiiseen ja joutunut itsekin sairaalaan jäljittäessään apulaisineen suurta salaliittoa, joka tuntuu liittyvän lähestyviin presidentinvaaleihin. Jutun juuret löytyvät kuitenkin lähihistoriasta eri puolilta maata.

Urho Kekkosen viholliset eivät kaihda keinoja estääkseen hänen vaalivoittonsa. Tappolistoja laaditaan. Miten kovassa pelissä käy Mujusen uuden onnen? Onko lopulta jäljellä vain kosto?

Lyijynharmaa taivas on kymmenes historiallinen dekkari Tapani Baggen kehitussa ja suositussa värisarjassa. Sarja kyydittää Väinö Mujusta ja Suomea läpi 1900-luvun kuohuvien vuosikymmenten.

ISBN 978-952-850-395-8

84.2 | DOCENDO.FI

KANSI: JUSSI KAAKINEN

9

789528 503958